

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχέλαιας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμων χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασις, * (συνέχ). — Πέτρου Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετὰφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Αἰμιλίου Ζολᾶ Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτάς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐπανήλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀπογοήτευσίς ἦν ἐπίσης ζωηρά.

Βεβαίως θὰ ἐνήργουν δραστηρίας ἐρεύνας καὶ θὰ εἰδοποιούν παντοῦ· ἀλλ' ἄραγε θὰ ἐπετύγχανον; Ὁ Μούλ πολὺ περὶ τούτου ἀμφέβαλε. Διὰ τοῦτο οὐδ' ἀνέμεινε τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἠρώτησε τὸν Λαυρέντιον ἂν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους· ἐπὶ τῇ καταφατικῇ δὲ αὐτοῦ ἀπαντήσῃ ἀπήλθε μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Β*

Διαρκοῦντος τοῦ ταξείδιου, μόνον περὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὠμίλουν. Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ὁ Δακκολὰρ ὠμολόγησεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ διαπράξας τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Ἦδη ἱκανοποιοῦμαι πληρέστατα, εἶπε.

— Βεβαίως, ἀπάντησεν ὁ Μούλ.

Ἐκρινε δ' εὐλογον ὁ Μούλ τὸ γεγονός τοῦτο νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ ὄντως, μετὰ τινος ἡμέρας τὰ δικαστικὰ φύλλα, εἶτα δὲ καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες, ἀφηγοῦντο τὰ ἐν Β* συμβάντα μετὰ πάσης λεπτομερείας.

Ὁ Λαυρέντιος νῆχαρίτησε τὸν Μούλ διὰ τὴν φροντίδα ταύτην, ἐθλίβετο ὅμως ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του ἀνεμινύετο εἰς τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Διαρκούσης τῆς ἀναρρώσεως, ἔλθε πολλὰ ἐπισκεπτήρια τῶν φίλων του, ἰδίᾳ δὲ τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ.

— Ὡρα καλὴ! ἐσκέφθη, ἰδοὺ μίᾳ ὑποχρέωσις τιμῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ λησμονηθῇ.

Συγχρόνως ἐσκέπετο τὴν θέσιν του καὶ τὸ μέλλον του· ἠσθάνετο ἀναγεννωμένως τὰς περὶ εὐτυχίας ἐλπίδας του. Καὶ ὅμως ἔμεινεν ἀνευ περιουσίας καὶ μό-

νον εἰς τὴν ἐργασίαν ἠδύνατο νὰ βασίζηται ὅπως ζήσῃ.

Ἀμα ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ μέγαρον Σουσᾶ, ἀλλ' ἀνεμνήσθη τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχε κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν καὶ ἐσκέφθη ὅτι πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ μετὰ τινος τίτλου. Διὰ τοῦτο μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Μούλ ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ χαρᾶς καὶ τὸν συνεχάρη διὰ τὴν ἀνάρρωσίν του. Τῷ διηγήθη εἶτα τὰ κατὰ τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐκδρομὴν αὐτοῦ συμβάντα.

Ἡ Σανοᾶς καὶ ὁ ὑπηρετὴς αὐτῆς συνελήφθησαν ὡς μετασχόντες πολλῶν ἐγκληματικῶν πράξεων· ὁ δὲ ὑπηρετὴς εἶχεν ἤδη προβῆ εἰς τινὰς ὁμολογίας.

Ὁ Σαμουὴλ Ριχὰρ συνελήφθη ἐπίσης τὸ ἑσπέρας τῆς τριακοστῆς Ἰουνίου, καθ' ἣν στιγμὴν, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Λουβέν, κατέθετεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τὰ γραμμάτια τοῦ Ἐμερὺ φέροντα τὴν ψευδῆ ὑπογραφήν τοῦ Καρόλου Λεφόρ. Κατὰσχέσις ἐνεργηθεῖσα εἰς τὸν οἶκόν του ἀπεκάλυψε σπουδαιότατα τεκμήρια.

Ὁ Λουβέν ἦν τεθλιμμένος ἐν τῇ φυλακῇ του. Ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ μεγάρου Σουσᾶ ἦτο παγίς, τὸν ἔφερον εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τῆς κυρίας Ρουσιγιέ καὶ τῆς Μαριέττας καὶ τῷ ἀνεκοίνωσαν τὰς ὁμολογίας τοῦ Δακκολάρ. Οὐδόλως ἐμνησικάνει κατὰ τοῦ Λαυρεντίου, τούναντίον δὲ ὠκτεῖρεν αὐτὸν καὶ ἔλυπετο ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε πλέον.

— Δὲν θέλω τὸ κακὸ του, ἔλεγε, τὸν συγχωρᾷ!

— Καὶ ὁ Δακκολὰρ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος δὲν τὸν συνελάβετε ἀκόμη;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μούλ, οὐδὲ τὰ ἔγνη αὐτοῦ ἀνεκάλυψαν... Ἐν τούτοις, οὐδὲν παρημέλησα, καὶ τὰ πάντα θὰ πράξω... Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν μου, προσέθηκε θλιβερός.

— Πῶς! θὰ ἔλεγέ τις ὅτι λυπεῖσθε διὰ τοῦτο.

— Ἴσως! τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε...

— Μήπως, ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὑπέστητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐξασκεῖ εἰς πάντα πλησιάζοντα αὐτόν; Ὁ Λουβέν με εἶχε προειδοποιήσει, καὶ ἐγὼ τὸ ἠσθάνθην καὶ σχεδὸν ὑπεχώρησα πρὸς στιγμὴν...

— Ἀ! ἀγαπητὴ κύριε, εἶπεν ὁ Μούλ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ Λαυρέντιος παρεξήγησε τὴν ἔννοιαν τῆς τοιαύτης ἐκδηλώσεως.

— Εἰλικρινῶς; ἀνέκραξεν, εἶνε ἐντροπή! Ἀ! ἐρυθρῶ. Ὁχι! δὲν ἦτο συμπάθεια... διότι θὰ ἦτο τερατώδες. Ἀ! πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὡς τοῦ ἀξίζει...

— Μὴ τὸ εὐχέσθε, εἶπεν ὁ Μούλ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη ἐκπλαγεῖς:

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει, προσέθηκεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἡ τιμωρία τοῦ ἀθλοῦ αὐτοῦ;... Μεθ' ὅσα ὠμολόγησε λησμονησέ τον, ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν... Τί σκοπεύετε νὰ πράξετε;

Οἱ λόγοι οὗτοι, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο τοῦ Μούλ, θὰ ἐπροξένουν φρίκην ἄλλοτε τῷ Λαυρεντίῳ· νῦν ὅμως, μεθ' ὅσα συνέβησαν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἦτο δι' αὐτὸν παλαιὸς φίλος. Ἴσως ἐν τούτοις ἀκουσίως του ἐξεπλάγη ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν ταύτην· διότι, ὅτε εἶπε τὸν σκοπὸν του, νὰ ζητήσῃ θέσιν παρὰ τοῦ κυρίου Σουσᾶ καὶ νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὰ γραμμάτια τοῦ Λεφόρ:

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μούλ· θὰ τὰ λάβω ἀπὸ τὴν δικογραφίαν τοῦ Σαμουὴλ καὶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν θὰ τὰ ἔχετε... Ἐν τούτοις, τὰ γραμμάτια αὐτὰ εἶνε πλαστὰ· καὶ ὅμως ὁ κύριος Λεφόρ ἀναγνωρίζει τὰς ὑπογραφὰς ὡς ἰδικὰς του... τί νὰ εἴπῃ; τί νὰ πράξῃ;... Εἶπατε εἰς αὐτὸν τὸν διεφθαρμένον Ἐμερὺ, ὅτι δὲν ἔχει ἴσως συνείδησιν τῆς πράξεώς του· ἄς ἠσυχάσῃ ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς καὶ ὁ σεβαστὸς πατὴρ του. Ἴδοὺ ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ εἰσέλθετε, κύριε Δαλισιέ. Εἶσθε ὅμως εἰκοσι πέντε ἐτῶν.

— Και σεις εἰσθε σχεδὸν ἐξήκοντα καὶ πέντε, ἐπρόσθεσεν ὁ Λαυρέντιος μειδιῶν.

— Αἶ ναι, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου... Λοιπὸν! χαίρετε, εἶπε σοβαρῶς... Ἔσως ἰδωθῶμεν πάλιν... τίς οἶδε... Ὁσφ γέρον καὶ ἂν εἶμαι καὶ ἀπογοητευμένος, δὲν λησμονῶ τοὺς εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Λαυρέντιος ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέγαρον Σουσαῶν κρατῶν ἐν χερσὶ τὰ γραμματῖα τοῦ Ἑμερῦ.

Βλέπων αὐτὸν ὁ Σουσαῶν ἐφάνη δυσαρρεσθηθεὶς.

— Σὰς ἀπασχολῶ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Θεέ μου! ὄχι.

— Ναι, τὸ βλέπω... Ἀλλὰ δύο μόνον λέξεις θὰ σὰς εἴπω. Ἔχετε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων;

— Τριάκοντα χιλιάδας φράγκων;...

— Ναι, διὰ νὰ τὰς ἀνταλλάξετε μὲ τὰ γραμματῖα αὐτὰ...

Ταύτοχρόνως ὁ Λαυρέντιος ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Σουσαῶν τὰ γραμματῖα.

— Ἄ! αὐτὰ τὰ γραμματῖα... εἶπεν ὁ τραπεζίτης μετὰ χαρᾶς... Εἶχατε τὴν καλωσύνην...

— Χάριν τοῦ Ἑμερῦ καὶ ὑμῶν...

— Ἄ! σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ σπεύδων πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιόν του ὁ Σουσαῶν ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἔλαβε τριάκοντα χαρτονομίσματα, ἅτινα ἔδωκε τῷ Λαυρεντίῳ.

— Μὴ λέγετε, εἶπεν, εἰς τὸν Ἑμερῦ ὅτι ἔχω αὐτὰ τὰ γραμματῖα; καλὸν εἶνε νὰ ἀνησυχῆ ὀλίγον.

— Ἄ! φρονεῖτε ὅτι τοῦτο τὸν ἀνησυχεῖ;

— Αἶ!... ὄχι ὅσον ἐπεθύμουν... ἀλλ' ὀπωσδήποτε...

— Ὑμεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἰσθε ἤδη ἡσυχός; αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες. Ἐπειδὴ δὲ ὅτε ἀνήλθον εἰσθε πολὺ ἀπνησυχολημένος, σὰς ἀφίνω.

— Ἀλλ' ὄχι! ὄχι τόσο ταχέως, εἶπεν ὁ Σουσαῶν τεταραγμένος. Ἡμῖν ἀληθῶς ἀπνησυχολημένος... καὶ ζητῶ συγγνώμην. Ἄλλ' ἔχομεν καιρὸν... καθίσατε.

Ὁ Λαυρέντιος ἠρώτησε περὶ τῆς κυρίας Σουσαῶν καὶ τῆς Αἰμιλίας. Εἶπε δ' αὐτῷ ὁ τραπεζίτης ὅτι αὐταὶ διετέλουν ἔτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συγκινήσεων, ὅτι ἔμμενον ἔτι εἰς Πουτώ καὶ ὅτι οὐδένα ἐδέχοντο.

— Σεῖς δέ; ἠρώτησεν ὁ Σουσαῶν... ὁ Ροκὲν μοι ἔδειξε προχθές εἰς τινα ἐφημερίδα ἐν ἀρθρον, πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐκδρομῆς σας εἰς τὰς ἐπαρχίας... φαίνεται ὅτι ἐπράξατε ὅ,τι ἦτο εἰς ὑμᾶς δυνατὸν δὲν ἐπετύχατε ἐν τούτοις ἐντελῶς, διότι σὰς διέφυγεν ὁ φοβερὸς αὐτὸς Δακολάρ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος; ὠμολόγησεν ὅμως τὸ ἐγκλημα, καὶ τοῦτο εἶνε λίαν σπουδαῖον.

— Ὁ! δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὰς γνωρίζουν, κύριε, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶνε περὶ τῆς, εἶπεν ὁ Σουσαῶν. Εἶπατέ μοι εἴν'

ἀληθῆ ὅσα αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶπεν, ὅτι ἐγνώρισεν ἄλλοτε τὸν πατέρα σας εἰς Ἰταλίαν;

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε δυνατὸν.

— Κακὴ γνωριμία τοῦ πατρὸς σας! εἶπε γελῶν ὁ Σουσαῶν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς θλιβεράς αὐτὰς ἀναμνήσεις. Ἐπληρώθητε κατὰ τὴν ἐκδρομὴν σας; βλέπω ὅμως ὅτι ἰαθήτε. Ἡδὴ θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ὑπηρετῆτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Βεβαίως δὲν μοι ἀρέσκει τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ἐν τούτοις δὲν ἔχω πόρους.

Ὁ Σουσαῶν ἔσπευσε νὰ εἴπῃ αὐτῷ ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ζητῶ ἐργασίαν, κύριε Σουσαῶν.

Ὁ Σουσαῶν τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκη νέου ὑπαλλήλου.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπέμεινε καὶ ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ πατήσῃ πλέον ἐκεῖ τὸν πόδα.

Ἡ ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχε παρὰ τῷ Λεφόρ, παρ' ᾧ μετέβη παράτα, ἦν ὅλως διάφορος. Ὁ κολλυβιστὴς τῷ ἔσφιξε φιλιῶς τὴν χεῖρα, συνεχάρη αὐτῷ καὶ ὅτε ὁ Λαυρέντιος τῷ ἐζήτησεν ἐργασίαν:

— Αἶ! βεβαίως, εἶπεν αὐτῷ, σὲ παραλαμβάνω καὶ σὲ μισθοδοτῶ ὡς τὸν πρῶτον τῶν ὑπαλλήλων μου. Δὲν θὰ εὕρης βεβαίως Πακτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἀρκεσθῆς. Ἡδὴ, ἐργάσθητι, μορφώθητι, θὰ δυναθῆς νὰ μοὶ παράσχεις πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ σὺ θὰ σχηματίσης καλὴν θέσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Διηγῆθη εἴτα ὁ Λαυρέντιος τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του παρὰ τῷ Σουσαῶν καὶ τὴν ἀρνησίν αὐτοῦ.

— Θὰ παραπονεθῆς ἔσως; εἶπε γελῶν ὁ Λεφόρ. Φίλε μου, δὲν ἀξίζεις τὴν εὐτυχίαν σου, διότι ἔχεις τὴν ἀπλότητα νὰ μὴ τὴν ἐννοεῖς.

— Πῶς;... τὴν εὐτυχίαν μου.

— Βεβαίως. Διὰ τί ὁ Σουσαῶν ὁ ὅποτος σοὶ ἀνοίγει τὸσφ γενναίως τὸ βαλάντιόν του, ἀρνήθαι νὰ σὲ προσλάβῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀφοῦ τῷ εἶνε τὸσφ εὐκολόν; Ἀρνεῖται, διότι ἡ παρουσία σου τὸν στενοχωρεῖ, τὸν ἀνησυχεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εὐρίσκεισαι ἐκατὸν λεύγας μακρὰν τοῦ μεγάρου τρι.

— Πῶς ἔγκειται λοιπὸν ἡ εὐτυχία;...

— Μὴ κάμνεις ὅτι δὲν ἐννοεῖς. Σὲ φοβᾶται ὁ Σουσαῶν, διότι ἐπροξένησες εἰς τὴν Αἰμιλίαν ἐντύπωσιν ζωηροτέραν ἢ ὅσην ἤθελε!.. Ναι, ἀγαπητέ, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαπέντε ἡμέρας, ἔγεινεν ἐπανάστασις εἰς τὸ μέγαρον Σουσαῶν... χάριν σοῦ. Τοῦτο ἔμαθα παρὰ τοῦ Ἑμερῦ.

— Τί ἐπανάστασις;

— Ἰδού! τὰ τελευταῖα συμβάντα καὶ αἱ ἐνέργειαι σου ἐνεθουσίασαν τὴν δεσποινίδα Σουσαῶν δὲν το ἔκρυψε καὶ εἶπεν ὅτι ἡ διαγωγὴ σου εἶνε γενναία, ἔξοχος, θαυμασία!... Εἶσαι ὁ ἦρωας τῆς... ὁ δὲ Σουσαῶν ἠνέκησε τὰ πάντα τοῦτο σημαίνει: «Μὴ μοὶ ὀμιλεῖς πλέον περὶ τοῦ κυρίου δὲ

Μεράκ!...» Ἀλλ' ὁ δὲ Μεράκ εἶνε τὸ δυνεῖρον τῶν γονέων τῆς; διὰ τοῦτο οὗτοι ἔλαβον δραστήρια μέτρα καὶ ἐκρίθη ἀναγκαιὰ ἡ διαμονὴ τῆς Αἰμιλίας μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς Πουτώ, ὁπόθεν αἱ κυρίαὶ αὐταὶ θ' ἀπέλθωσι μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὰ λουτρά... Ἡ ἐπάνοδος σου εἰς Παρισίους ἐπισπεύδει τὴν ἀναχώρησίν των.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξερχόμενος τοῦ κολλυβιστοῦ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἐπλάττεν ὠραῖα ὄνειρα καὶ διενεοῖτο πῶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν Αἰμιλίαν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του εὐρεν ἐντὸς περικαλύμματος μέγα ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὔ ἦτο γεγραμμένος ἐν μόνον ὄνομα: Κ. Στρόγκ, κάτωθεν δὲ αὐτοῦ διὰ μολυβδίδος: Προάστειον Ἄγλου Ὀναρίου, καὶ ὅπισθεν: ὁ κ. Στρόγκ παρακαλεῖ τὸν κύριον Δαλισιέ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀδιακρίσιον του θὰ ἦτο εὐτυχὴς νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὸν θαυμασμὸν του διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν γενναϊότητα, μεθ' ἧς ἀπέκρουσε ἄτιμον κατηγορίαν σκευωρηθεῖσαν τὸσφ ἀποτροπαίως.

— Τίς ἔφερε τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος τὸν θυρωρὸν.

— Εἰς γέρον, κύριε, σεβάσμιος μὰ ἀγγλικὴν προφορᾶν. Ἐπέμεινε νὰ σὰς ἴδῃ, εἶπε δὲ ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ.

Λ'

Πράγματι, μετ' ὀλίγον ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε κρότον ἀμαξῆς σταματώσης πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ κύπτων ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδε θεράποντα ἐν στολῇ ἀνοίγοντα τὴν θυρίδα καὶ κύριον καλλίστου ἐξωτερικοῦ καὶ ἀμέμπτως ἐνδεδυμένον.

— Καλῶς! ἰδοὺ ὁ πρωτότυπος ἀνθρωπὸς μου, ἐσκέφη ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ κύριος Στρόγκ, ἀφοῦ ἐζήτησε μυριάκις συγγνώμην, ἐπαρουσίασεν ἑαυτὸν ὡς Ἄγγλον ἔμπορον πλουτίσαντα ἐκ τοῦ ἐμπορίου τοῦ βάμβακος. Ἡ περιουσία του, ἧς τὸ εἰσόδημα ὑπερέβαινε τὰς ἐκατὸν χιλιάδας λίβρας, προήρητο ἰδίως ἐκ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ ἔτη, ταξιδευῶν δὲ εἶχεν ἐπισκεφθῆ Γαλλικὰς τινὰς ἀποικίας, τὴν Νέαν Καληδονίαν μεμεταξὺ ἄλλων. Ἀλλ' ἡ τύχη, ἧτις πάντοτε ἦν εὖνους αὐτῷ, δὲν προσέφυλαξεν αὐτὸν ἀπὸ σκληρῶν δυστυχημάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπώλεσε τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο αὐτοῦ τέκνα. Ἡδὴ ἦτο μόνος, καὶ ὅπως διασκεδάσῃ, παρητήθη τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐταξιδεύει. Ἐσκόπει νὰ διατρέξῃ τὴν Εὐρώπην καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς Γαλλίας. Φθὰς εἰς Παρισίους πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἔμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ συμβάντα τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, κατελήφθη ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν ἐν ταῖς ἀτυχίαις γενναῖον ἐκείνον νεανίαν καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀπέλθῃ τῆς πρωτευούσης ταύτης χωρὶς νὰ συγκαρῆ αὐτῷ κ.τ.τ.

Καὶ ἀληθῶς τὰ συγκαρτήρια, ἐν ἀγγλικῇ προφορᾷ καθιστώσῃ ἐνίοτε αὐτὰ ἀκατάληπτα, ἔπιπτον βροχηδόν, ὥστε ὁ Λαυρέντιος διέκοψε αὐτόν:

— 'Αλλ' ἐπὶ τέλους, κύριε, ἔπραξα μόνον τὸ καθήκον μου.

— Πῶς! τὸ κατήκον σας! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Στρόγκ. Βέβαια, ἦτο φυσικὸν νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀτωγήτε ἀπὸ τὴν κατηγορίαν... ἀλλὰ νὰ εὑρετε τοὺς ἀληθινούς ἐνόκους... Ἄ! αὐτὸ εἶνε λαμπρόν!

Μόνον Ἄγγλος ἠδύνατο νὰ ἦ τόσον ἐνθουσιώδης. Κατέληξε δὲ θέτων ἄπασαν τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ Λαυρέντιος ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν ἀρνηθεὶς οἰκνυῆποτε δωρεάν. Εἶπεν ὅτι εὑρε μετρίαν θέσιν, ἀρέσκουσιν αὐτῷ παρὰ τινὶ κολλυβιστῇ.

— 'Α! τί καλὸς καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Στρόγκ. Τέλω νὰ ἴδω αὐτὸν τὸν κολλυβιστὴν, νὰ τον εὐκαριστήσω καὶ ἐγὼ, καί, ἀφοῦ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω εἰς Παρισίους, νὰ κάμω μερικὰς πράξεις μαζὺ του.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λεφὸρ διηγούμενος αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωτοτύπου Ἄγγλου, ὁ κύριος Στρόγκ εἰσῆλθεν.

— Ἴδού! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ κύριος εἶνε ὁ νέος πελάτης περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα. Προσπαθήσατε νὰ τῷ φανῆτε χρήσιμος, διότι ὡς φαίνεται ἔχει ἀπειρίαν καὶ ἐνθουσιασμόν πλειότερον ἢ πείραν.

Ἡ σύστασις ἐφάνη ἀνωφελὴς εἰς τὸν κολλυβιστὴν, διότι ὁ κύριος Στρόγκ, ἀφοῦ ἐπανάλαβε τὰ ἐνθουσιώδη αὐτοῦ συγχαρητήρια, ἐζήτησε τὰς διαφόρους ἀξίας ἐφ' ὧν γίνονται πράξεις ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, καὶ ἔδωκεν ἐντολὰς μαρτυρούσας οὐχὶ ὀλίγην πείραν εἰς τὰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις.

— Αὐτός, εἶπεν ὁ Λεφὸρ εἰς τὸν Λαυρέντιον, διασκεδάζει κατὰ τρόπον δυναμικόν νὰ αὐξήσῃ ἔτι τὴν περιουσίαν του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ κύριος Στρόγκ ἐπεσκέφθη πάλιν τὸν Λαυρέντιον. Ἐμειδία δὲ μυστηριωδῶς.

— Αἶ! εἶπεν, ἐζήτησα μερικὰς πληροφορίας, καὶ ἔμαθα κάτι... τί ἔχετε ἐδῶ! εἶπε θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Λαυρέντιος.

— Καλὰ! μὴ κοκκινίζετε, τὰ ἠξέυρωμεν αὐτά. 'Α! εἶπε στεναχῶς ὁ κύριος Στρόγκ, αὐτὸ μού ἐντυμίζει τὸν καιρὸν ποῦ ἤτελα νὰ πάρω διὰ σύζυγον τὴν κυρίαν Στρόγκ. Ἀλλὰ ὁ πεντερὸς μου δὲν ἦτο ἀνόητος ὡς ὁ κύριος Σουσα.

— Μπᾶ! Σουσα...

— Αἶ! ἡσυχάσατε, τὰ ἠξέυρω ὅλα... καὶ ἡ νέα σας ἀγαπᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν κόρην... Καλὰ, καλὰ... ἀφήσατέ με νὰ κάμω ὅ,τι τέλω θὰ ἴδω τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. Αἶ! οἱ ἀνόητοι!

Ὁ Λαυρέντιος, παρὰ τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ περὶ τοῦ παραδόξου ἐκείνου προστάτου. Ὁ κύριος Στρόγκ ἐξηκολούθει μειδιῶν καλοκαγῆτως καὶ ἐπαναλαμβάνων:

— Καλὰ... ἀφήσατε, κύριε Δαλισιέ, ἐμπιστευτῆτε εἰς ἐμέ... ἐλπίζετε.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ὕψωσις τῶν δημοσίων χρεωγράφων ἐπεκύρωσαν τὰς προρρήσεις τοῦ κυρίου Στρόγκ, ὅστις ἐκέρδησεν ἀμέσως ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων ἐκ τῆς διαφοράς.

— Παράδοξον, εἶπε μετὰ τινος μελαγχολίας ἄλλοτε ἐκερδοσκοπίσα μὲ πόθον νὰ κερδίσω, πάντοτε ἔχανα... σήμερον, ἐνῶ ἀδιαφορῶ, κερδίζω.

Καὶ ἔδωκε νέας ἐντολὰς.

Ὡς καλὸς Ἄγγλος ἐστενοχωρεῖτο ἤδη εἰς Παρισίους, ἔκοινεν ὅμως εὐλογον νὰ μὴ ἀπέλθῃ πρὶν ἢ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Λαυρεντίου. Πρωτὴν τινὰ μετέβη παρὰ τῷ Σουσα ἵνα ἐπιπλήξῃ αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς τὸν προστατευόμενόν του διαγωγὴν αὐτοῦ ὁ Σουσα ἀπεδιώξεν αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος ζωηρῶς δυσαρεστηθεὶς διὰ τὸ διάδημα τοῦτο.

— Καλὰ! ἀφήσατε... εἶπε μειδιῶν ὁ κύριος Στρόγκ, θὰ ἴδῃτε καὶ ἄλλα! Τὰ ἀφαιρέσω ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ὅλα καλὰ πηγαίνουν.

Ἡ εὐχαριστήσις του αὐτῆ προήρχετο ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἐλάμβανεν ἐκ Πουτώ, ἔνθα ἡ κυρία Σουσα μετὰ τῆς Αἰμιλίας εἶχον οἶνον φυλακισθῆ. Εἰς μόνος ἐπισκέπτῃς, ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, ἐγένετο δεκτὸς κατὰ τὰς τελευταίας ἐκεῖνας ἡμέρας ἄλλ' ἢ ψυχρὰ ὑποδοχὴ τῆς Αἰμιλίας οὐδὲ ὡς ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ἵνα ἐπανάλθῃ.

[Ἐπετα συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

»Οἱ δύο ἄλλοι μετέβησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπῆρχε τὸ πτώμα.

»Ἀφοῦ τὸ ἐζήτησαν προσεκτικῶς, ὁ εἰς αὐτῶν ἀνέκραξε:

«— Μὰ τὴν πίστι μου! ὦρατὸ κόλπο! Ποῦ εἶνε ἡ πληγὴ;

«— Δὲν βλέπω τίποτε, ἀρχηγέ.

«— Φαίνεται πῶς θὰ τὸν ἐδηλητηρίασαν. Διόλου αἷμα θάρρεις πῶς κοιμᾶται.

«— Πραγματικῶς.

«— Ἐλα, Γουσταῦ, πιάσε τον ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐμπρός! Πᾶμε στῆς κυρὰ-Μορέλ.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνήγειρον τὸ πτώμα ὅπως τὸ μετακομίσωσιν ἐντὸς οἰκίσκου μεμονωμένου, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο μεταξὺ τοῦ Παντέν καὶ τῶν Λειβαδιῶν τοῦ Ἄγιου Γερβασίου.

»Μία ὥρα ἐσήμκινεν εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Παντέν.

«— Περπάτει γρήγορα, Γουσταῦ. Ἐεῦ- ρεις ἐὰν ὑπάρχουν κάρρα πουθενά;

«— Ναι, ἀρχηγέ, εἰς τὸ ὄρυχεῖον Μαζέ.

»Μετὰ πορείαν δέκα λεπτῶν ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἠνοίγη, συρίζαντος τοῦ καλουμένου ἀρχη-

γοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἢ ὁ ἐνώπιόν σας εὕρισκόμενος ἐντιμότατος κύριος Νικέζ.

»Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ φορτίου του.

«— Ἐκαματε λαπὸν δουλειά; εἶπε μία γυνὴ κλείουσα τὴν θύραν.

«— Ὅχι, κυρὰ-Μορέλ, ἀλλ' εἶνε τὸ ἔ- διο ἴσ' ἂν νὰ ἐκάμαμε. Ἐλα, ἃς τὸν γδύ- σωμε αὐτόν. Βάλε τον ἐπάνω στὸ τραπέζι.

»Ἦτο ἀπαίσιον θέαμα νὰ βλέπῃ τις ἐνασχολουμένους τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώ- πους, ὅπως ἐκδύσωσι τὸ πτώμα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐφαίνοντο λίαν συνειθισμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξετέ- λεσαν μετ' ἀξιοσημειώτου δεξιότητος. Ὁ Νικέζ παρέδιδε τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξεπλήττετο ἐπὶ τῇ λεπτότητι καὶ ἀξίᾳ αὐτῶν.

»Μετ' οὐ πολὺ ὁ κόμης εὐρέθη ἐν ἀδα- μαιίᾳ καταστάσει.

«— Φέρε μου τώρα, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, τὰ παληόρρουχα ποῦ ἔφερα προχθὲς κάμε γρήγορα.

»Καὶ προσέθετο γελῶν σαρκαστικῶς:

«— Φοβοῦμαι νὰ μὴ κρῶσῃ!

»Τὰ παλαιὰ αὐτὰ ἐνδύματα ἦσαν κα- τερρακωμένα, διάτρητα, ἐλεεινά. Μὲ αὐτὰ ἐνδυσαν τὸν κόμητα, ὅστις ἔγεινεν ἀγνώ- ριστος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς.

«— Ἐτελείωσε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Γου- σταῦς, θέσας εἰς τοὺς πόδας τοῦ πτώ- ματος ζεύγος κατεσχισμένων ὑποδημάτων.

«— Καλὰ, πᾶμε τώρα στὸ ὄρυχεῖο.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέλαβον τὸ πένθιμον φορτίον των καὶ ἐξῆλθον, διευθυνόμενοι πρὸς ὄρυχεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξώρυττον ἄμμο.

»Μετὰ πορείαν ἐξοσὶ λεπτῶν ἔφθασαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πρώτου ὄρυχειοῦ καὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ πτώματος.

«— Βλέπεις κάρρα; ἠρώτησεν ὁ Νικέζ τὸν σύντροφόν του.

«— Νὰ ἔνα στὸ βάθος.

«— Πᾶμε νὰ τὸ δούμε. Πρέπει νὰ βά- λωμε τὸν νεκρὸ μὲ τρόπο, γιὰ νὰ πιστεύ- σουν ὅτι ἐκοιμήθη μέσα μεθυσμένος. Πρωτὶ πρωτὶ οἱ ἀμαξάδες θὰ ζεῖφουν καὶ θὰ φορ- τώσουν ἠγωνίζεις ὅτι ποτὲ δὲν παρατη- ροῦν ἐντὸς τοῦ κάρρου. Ὅταν ἀδειάσουν τὴν ἄμμο στὸ Παρίσι, θὰ τὸν δούν τὸν νεκρό.

»Ὁμιλοῦντες τοιοῦτοτρόπως ἔφθασαν πλησίον τοῦ κενοῦ ἀμαξίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἀπέθεσαν μετὰ προφυλάξεως τὸ πτώμα τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

»Ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἐπέστρε- ψαν εἰς τῆς κυρὰ-Μορέλ.

«— Ἐτελείωσε; εἶπεν αὕτη βλέπουσα τοὺς δύο ἄνδρας εἰσερχομένους.

«— Ναι.

«— Ὡ! διάβολο!

«— Τί τρέχει;

«— Ἐκαμα ἓνα λάθος.

«— Τί;

«— Ἀφῆσα τῆς κάλτσαις τοῦ πεθα- μένου.

«— Δὲν ἀξίζει νὰ πᾶμε νὰ τὰς πάρω- με. Ἄς κοιμηθούμε τώρα.

«Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, λίαν ἐνωρίς, ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐνδικαιτήματος τῶν λωποδυτῶν. Ἦνοιζαν καὶ εἰσῆλθεν ἐν ἄτομον καλούμενον Φελιδῶρ, μέλος τῆς λωποδυτικῆς συμμορίας, ἡ ὁποία ὡς ἀρχηγὸν ἀνεγνώριζε τὸν κύριον Νικέζ.

«— Λοιπόν! ἠρώτησε ζωνῶς ὁ Λαυρέντιος.

«— Τὸν ἠκολούθησα τὸν χθεσινόν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ. Ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ καὶ κατοικεῖ ὁδὸς Καβέ, ἀριθμὸς τρία.

«— Καλὰ τῶρα σὰς ἀφίνω· δὲν ἔχω νὰ χάσω καιρὸν.

«Καὶ ὁ Νικέζ, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τοὺς συντρόφους του, μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ δολοφόνου.

«Ὁ καλούμενος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, ὁ εὐγενής, ὁ πλούσιος ἰδιοκτῆτης, κατέκει εἰς πενιχροτάτην οἰκίαν, ἄνευ ἐπίπλων, καὶ κατεκλίνετο ἐπὶ ἐλεεινοῦ ξυλοκραββάτου.

«Ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ στυγεροῦ του κακουργήματος. Ἀναμφιβόλως θὰ ὠνειρεύετο ὄνειρα εὐάρεστα. Μετὰ πολλὰ ἐπανελημμένα κτυπήματα, ὁ ἐντιμος μαρκήσιος ἠγέρθη.

«Ἀίφνης ἀνεμνήσθη τῶν συμβάντων τῆς περελθούσης νυκτός.

«Φρίκη καὶ τρόμος τὸν κατέλαβεν.

«Τίς ἀρά γε νὰ ἦτο ὁ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν κρούων τὴν θύραν τῆς ἀφανοῦς τρώγλης του;

«Μήπως ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὸν δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ;

«Διότι, μόνη αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

«Ταῦτα ἀναλογιζόμενος, ἐλησμόνει ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν.

«Τὰ κτυπήματα ἐπανεληφθήσαν ἰσχυρότερον· συγχρόνως φωνὴ βροντώδης ἐκραύγαζεν ἔξωθεν:

«— Ἀλλὰ, τί διάβολο, ἀνοιξατε! γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἰσθε μέσα.

«Τρέμων καὶ φρικιῶν ἠγέρθη τῆς κλίνης του καὶ ἦνοιξε μηχανικῶς τὴν θύραν.

«Εὐρέθη ἀντιμέτωπος ἀγνώστου τινός, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἐλευθέρως εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν πρόνοιαν νὰ κλείσῃ ὁ ἴδιος τὴν θύραν.

«Ὁ παράδοξος αὐτὸς τρόπος τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέπτου—τὸν ὁποῖον καθ' ὀλοκληρίαν δὲν ἐγνώριζε, ὡς δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ἐφάνετο, ἀνῆκεν εἰς τὰ κατώτερα τῆς κοινωνίας στρώματα—λίαν ἐξέπληξε τὸν Κάρολον· ἔτι δὲ μάλλον ἀπελιθώθη ὁ μαρκήσιος, ὅτε εἶδε τὸν ἀγνώστου νὰ καθίσῃ καὶ νὰ ἐξάξῃ τοῦ θυλακίου του χαρτοφυλάκιον καὶ μολυβδοκόνδυλον.

«Μικρὰ σιγὴ ἐπεκράτησεν.

«Πρῶτος ὁ Νικέζ ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

«— Συγχαρῆσατέ με, ἀξιότιμε κύριε μαρκήσιε, διὰ τὴν ἐνόησιν, τὴν ὁποίαν σὰς δίδω, κατὰ τὴν πρωϊνὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ διότι ἦλθον ἀπροόπτως εἰς τὸ μέγαρόν σας. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία μ' ἔφερον ἐνταῦθα, εἶνε σπουδαιοτάτη καὶ δὲν

ἐδέχετο ἀναβολὴν. Καθήσατε, διότι ἔχω νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν διὰ μακρῶν, ἢ κάλλιον κατακλιθῆτε πάλιν.

«Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ, συνελθὼν ὀλίγον ἐκ τῆς πρώτης του ἐκπλήξεως, ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ.

«Ἀλλ' ὁ ἀγνώστου τὸν ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας.

«— Ὅταν μάθετε τοὺς λόγους, ἐξηλούθησε, διὰ τοὺς ὁποίους ἦλθα ἐδῶ, θὰ μὲ ἀφίσετε νὰ ὁμιλήσω ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ. Ὀνομάζομαι Νικέζ· πρὸ ὀλίγων ὥρων δύο σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἐκ Παντέν εἰς Παρισίους.

«Ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἠγέρθη ἀποτόμως, ὠχρός, μὴ δυνατός ν' ἀρθῶσθαι λέξιν, καὶ ψιθυρίζων:

«— Σεῖς!...

«— Ναι, ἐγώ.

«— Σεῖς... σεῖς... εὐρέθητε...

«— Ναι, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Παντέν, ὅπου εὐρέθημεν εἰς θέαμα πολὺ ἐκπληκτικόν. Ἀλλὰ φαίνεσθε τεταραγμένος, κύριε... μαρκήσιε· μήπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος; Ἄ, ὄχι! μόνος ὁ φόβος προκαλεῖ τὴν συγκίνησίν σας, δὲν εἶνε ἀληθές;

«Καὶ ὁ Νικέζ παρετήρησε τὸν δὲ Βονεῖλ καταβεβλημένον ἐπὶ τοῦ ξυλοκραββάτου του.

«— Αἶ! αἶ! ἐξηκολούθησε, πρὸ ὀλίγου ἐκάματε θαυμάσιον κόλπο. Τί φάρμακον μετεχειρίσθητε; Ἄγνωσθ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἔμεινε τὸ παραμικρὸν ἔλκος, καμμία συστολὴ τοῦ προσώπου, καμμία ἐνδειξις, ἡ ὁποία νὰ καθιστᾷ πιστευτὴν τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος. Καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ μάθῃ τιποτε ἐκτὸς ἐάν...

«Ὁ μαρκήσιος διέκοψε τὸν ἐπισκέπτην του.

«— Λοιπόν, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης, παρευρέθητε εἰς... αὐτὴν...

«— Τὴν μικρὰν ἐργασίαν, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Νικέζ.

«— Ἔστω! καὶ ἔρχεσθε νὰ μοῦ προτείνετε συμφωνίαν.

«— Μάλιστα... πολὺ ὀρθῶς. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου.

«— Τί θέλετε;

«— Διανομήν.

«— Καὶ ἐὰν ἠρνούμην.

«— Αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός.

«— Θὰ μ' ἐπροδίδατε;

«— Εἰς ἄνθρωπος μὲ περιμένει κάτω.

Ἔϊνε ἔτοιμος νὰ μεταβῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

«Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Λαυρέντιος ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του μικρὸν πολύσφαιρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ παιζῇ.

«Κατόπιν ἐπανελάβεν:

«— Βλέπεις, καλέ μου, ὅτι δὲν ἀστεύομαι. Ἐλαβα ὄλας μου τὰς προφυλάξεις. Κάτω, ἡ καταγγελία· ἐδῶ, τὸ παιγνιδάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς χεῖράς μου πάντοτε θαυματουργεῖ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὄλα αὐτὰ θὰ γίνουν ἐὰν ἀρνηθῆτε.

«Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ δὲ Βονεῖλ

ἐσκέπτετο εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Νικέζ δὲν προσεῖχε καθόλου, ὅτε αἰφνης συνέλαβε μίαν ἰδέαν. Παρετήρησε ἀτενῶς ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸν Λαυρέντιον καὶ ἀπήντησε ἀποτόμως:

«— Καλὰ, ἀφήσατε κατὰ μέρος αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ μιᾶς ἄλλης. Γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τοῦ... θανάτου αὐτοῦ;

«— Βέβαια; ἡ μόνη αἰτία εἶνε ἡ κλοπή.

«— Καλὰ. Δὲν γνωρίζετε ὅμως τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡμπορῶ νὰ ἀποκρῖψω.

«— Διὰ ποῖον σκοπὸν; Καὶ ἔπειτα, μήπως εἶνε δύσκολον νὰ τὸ μάθω; Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ θυματός σας καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐκλάπη. Τὸ παιγνιδάκι μου καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὸ πολύσφαιρόν του, δὲν θὰ σὰς ἀφίσωμεν πρὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως ἐνὸς φίλου μου, μὴ λησμονεῖτε δὲ καὶ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον περιμένει κάτω τὰς διαταγὰς μου.

«Ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἐφάνη ἐννοήσας ἀκριβῶς τὴν θέσιν του.

«— Ἔστω, εἶπε, θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ὄλα. Ἀλλὰ πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς εἰλικρινείας μου καὶ τῶν χρημάτων μου θὰ σὰς προτείνω μίαν συμφωνίαν.

«Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησα ὀνομάζεται κόμης Μαυρίκιος δὲ Φερουζόλ. Εἶχε κερδίσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον διακοσίας πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας τοῦ ἐκλεψα. Σὰς προσφέρω ἀμέσως ἑκατὸν χιλιάδας, ἐὰν θελήσετε νὰ μὲ βοηθήσετε καὶ παραδεχθῆτε τοὺς ὄρους μου. Ἀκούσατέ με!

«Καὶ ὁ μαρκήσιος διηγήθη εἰς τὸν Νικέζ πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγων ὥρων.

«Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ Νικέζ ἠγέρθη, ἔθεσε εἰς τὸ θυλακίον του τὸ πολύσφαιρον, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του λέγων:

«— Εἰσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Δόσατέ μοι τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἄς συνομιλήσωμεν. Εὐχαρίστως σὰς χαρίζω τὰ ὑπόλοιπα.

«Ὁ μαρκήσιος ἐξήγαγε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, τὸ ἦνοιξε καὶ ἔλαβεν ἑκατὸν χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος τὰ ἐμέτρησεν ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τὰ ἐρύλαξεν εἰς τὸ θυλακίον του, λέγων:

«— Τώρα γνωρίζομεν τὸν δολοφόνον τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ· εἶνε ὁ φίλος σας Μαξίμος. Ἐχετε πολὺ δίκαιον καὶ ἡ ἰδέα σας εἶνε πολὺ ὀρθή... Πραγματικῶς, ὁ νέος αὐτὸς ἤκουσε τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν του καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ αὐτοῦ, βεβαίως δὲ ἡ ἀναχώρησις του θὰ παρετηρήθη ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Λέσχης, τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν ὑπόψιας, ὅταν ἡ δικαιοσύνη εἴπῃ: «Ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ εἶνε ὁ Μαξίμος». Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου· σεῖς ὡς

στενός του φίλος, ἐγνωρίζατε ποῦ μετέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μὲ τὸν ἐλεεινὸν ἐκείνον καιρὸν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Σ.

ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΖΟΛΑ

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Λήγημα

Α'

Ὁ Ναντὰς ἀπὸ τῆς ἐκ Μασσαλίας ἀφίξεως αὐτοῦ κατέκει εἰς δωμάτιον ἀνωτάτου πατώματος οἰκίας τινὸς κειμένης ἐν ὁδῷ Λίλλης, παραπλευρῶς τοῦ μεγάρου τοῦ βαρόνου Δανβιλιέ, μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκεν εἰς τὸν βαρόνον, ὅστις εἶχεν ἀνοικοδομήσει αὐτὴν ἐπὶ ἀρχαίων ἀμαξοστασιῶν. Ὁ Ναντὰς ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ παρατηρῆ γωνίαν τινὰ τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου, ὅπου δένδρα ἐπήρατα ἔρριπτον τὴν σκιάν των. Πέραν, ὑπεράνω των χλοερῶν κορυφῶν, διηνοίγετο διάστημα πρὸς τοὺς Παρισίους, ἔβλεπε τὸν Σηκουάναν, τὸ Κεραμεικόν, τὸ Λουβρον, τὴν σειρὰν των κρηπίδων, ὀλόκληρον θάλασσαν στεγῶν, καὶ μακρὰν ἔτι, μακρὰν μέχρι τοῦ Λασέζ.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρόν, ἔχον παράθυρον ἐντὸς ἀρδωσίας λίθου. Τὰ ἐπιπλα τοῦ Ναντὰς ἦσαν ἀπλά, μία κλίνη, τράπεζα καὶ κάθισμα. Ἐκράτει τὸ δωμάτιον τοῦτο διὰ τὸ εὐωνοῦν καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐν ὅσῳ δὲν εὕρισκε θέσιν τινά. Ὁ ρυπαρὸς χάρτης, τὸ μελανὸν φάτνωμα, ἡ ἀθλιότης καὶ γυμνότης τοῦ δωματίου τούτου, ὅπερ οὔτε ἐστὶν εἶχε, δὲν ἐλύπουν αὐτόν. Ἀφ' οὗτου ἐκοιμάτο κατέναντι τοῦ Λουβρου καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, συνέκρινεν ἑαυτὸν πρὸς στρατηγὸν ὅστις μένει τὴν νύκτα ἐν ἀθλίῳ οἰκίσκῳ, εἰς τὰ ἄκρα ὁδοῦ τινος, πρὸ πλουσίας καὶ ὑπερμεγέθους πόλεως, ἢ τὴν ἐπαύριον ἐξ ἐφόδου θὰ καταλάβῃ.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ναντὰς ἦτο βραχεῖα. Υἱὸς κτίστου ἐν Μασσαλίᾳ, ἤρξατο των σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Λύκειον τῆς πόλεως ταύτης, παρακινούμενος ὑπὸ τῆς φιλοδόξου ἀγάπης τῆς μητρὸς του, ἣτις ὄνειροπόλει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐπίσημον. Οἱ συγγενεῖς πάντες εἶχον μοχθήσει, ὅπως συμπληρώσῃ τὰς ἐν τῷ Λυκείῳ σπουδὰς. Εἶτα ἡ μήτηρ ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ναντὰς ἠναγκάσθη νὰ καταλάβῃ μικρὰν θέσιν παρὰ τινι ἐμπόρῳ, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη διήγαγε βίον, ἡ μονοτονία τοῦ ὁποίου συνετέραςσεν αὐτόν. Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε φύγῃ ἂν μὴ τὸ οἶκόν καθῆκον συνεκράτει αὐτόν ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ πατρὶ του, ὅστις εἶχε καταπέσει ἐξ οἰκοδομῆς καὶ καταστῆ ἀνάπηρος. Τότε αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου. Ἄλλ' ἐν ἑσπέρας εὗρε τὸν κτίστην νεκρὸν καὶ πλησίον του θερμὴν εἰσέτι τὴν καπνοσύριγγά του. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπώλησε τὰ εὐτελῆ πράγματα τοῦ οἴκου

καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους ἔχων διακόσια φράγκα.

Ὁ Ναντὰς εἶχε κληροδοτήσῃ ἐκ τῆς μητρὸς του ἐπιμονον φιλοδοξίαν πρὸς τὸ ὑψωθῆναι. Εἶχε τὴν ἀπόφασιν ταχεῖαν, καὶ σοβαρὰν τὴν θέλησιν. Νεώτατος ἔτι ἔλεγεν ὅτι ἦτο δύναμις. Πολλὰκι ἔσκωπτον αὐτὸν ὁπότεν ἀφίετο εἰς ἐξομολογήσεις καὶ ἐπανελάμβανε τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ φράσιν: «εἶμαι δύναμις», φράσιν, ἣτις κατήντα κωμικὴ πλέον, ὁπότεν ἦτο περιβεβλημένος διὰ τῆς πενιχρᾶς μελανῆς ἐπιγονατίδος του, τετριμμένης κατὰ τοὺς ὤμους, καὶ τῆς ὁποίας αἱ χεῖριδες δὲν ἐκάλυπτον τοὺς καρπούς των χειρῶν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν ταύτην, αὐτὴν μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ἔβλεπε, πεπειθῶς ὅτι οἱ ἰσχυροὶ εἶνε καὶ οἱ νικηταί. Κατ' αὐτόν ἡ θέλησις ἦτο δύναμις, τὰ λοιπὰ ἦσαν μηδέν.

Τὴν Κυριακὴν, ὁπότεν περιεπάτει μόνος εἰς τὰ θερμὰ περίχωρα τῆς Μασσαλίας, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μεγαλοφυᾶ. Εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐνστικτόν τι, ὅπερ ὄθει αὐτόν πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ ἐπέστρεφεν ὅπως φάγῃ γαϊώμηλα μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς πατρὸς του, λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐλάμβανε καὶ οὗτος μέρος ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ τριακονταετῆς ἤδη δὲν εἶχε θέσιν. Δὲν ἦτο τοῦτο ποταπὴ ἐπιθυμία καὶ ὄρεξις πρὸς ἡδονὰς χυδαίας, ἀλλ' ἦτο αἰσθημα καθαρὸτατον διανοίας καὶ βουλήσεως, αἵτινες μὴ ἔχουσαι θέσιν, ἤθελον ν' ἀνέλθωσιν ἡρέμα κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην λογικῆς.

Ὁ Ναντὰς μόλις ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ Παρισίων, ἐνόμισεν ὅτι ἤρκει νὰ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας ὅπως εὖρη θέσιν ἐπαξίαν αὐτοῦ. Πάραυτα ἐτέθη εἰς ἔργον. Ἐφερὲν ἐπιστολὰς συστατικὰς, ἄς ἐνεχείρισε, πρὸς τούτους δὲ ἀπετάθη καὶ εἰς συμπαιρῶν πρὸς ὑποστήριξιν. Μὴν ὅμως εἶχε παρέλθει χωρὶς οὐδὲν ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέλθῃ αἱ περιστάσεις ἦσαν δυσχερεῖς, ἔλεγον. Ἄλλοι ὑπισχνοῦντο αὐτῷ χωρὶς νὰ τηρῶσι τὰς ὑποσχέσεις των. Ἐν τούτοις τὸ μικρὸν βαλάντιον αὐτοῦ ἐξητλήετο καὶ σχεδὸν εἴκοσι φράγκα τῷ ἔμεινον. Μὲ τὸ εὐτελὲς τοῦτο χρηματικὸν ποσὸν συνετηρήθη ἕνα εἰσέτι μῆνα, τρώγων μόνον ἄρτον, διατρέχων τοὺς Παρισίους ἀπὸ πρωτὰς ἕως ἑσπέρας, ἐπιστρέφων ὅπως κατακλιθῆ ἄνευ φωτός, κεκοπιτικῶς, τὰς χεῖρας κενὰς ἔχων. Δὲν ἀπεθαρρύνετο μόνον ὑπὸ λαθραίας ὀργῆς κατελαμβάνετο. Ἡ εἰμαρμένη ἐφαίνετο αὐτῷ ἄλογος καὶ ἄδινος.

Ἐν ἑσπέρας, ὁ Ναντὰς ἐπέστρεψεν ἐν τῷ δωματίῳ του νῆστις. Τὴν προτεραίαν εἶχε γευθεῖ τὸ ὕστατον τεμάχιον τοῦ ἄρτου του. Δὲν εἶχε πλέον χρήματα οὔτε φίλον, ὅπως δανεισθῆ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ψυχρὰ βροχὴ ἐμάστιζε τοὺς Παρισίους. Τὰς ὁδοὺς εἶχε πλημμυρῆσει ποταμὸς βορβοῦρος. Ὁ Ναντὰς, μέχρις ὁστέων βεβεργμένος, εἶχε μεταθεῖ εἰς Βερσὺ καὶ εἰς Μονμάρτ, ὅπου εἶχον ὑποδειξίαι αὐτῷ

ἐργασίας. Ἄλλ' εἰς Βερσὺ ἡ θέσις εἶχε καταληφθεῖ, εἰς δὲ Μονμάρτ δὲν ἤρρεσεν ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς αὐτοῦ. Ἦσαν αὐταὶ αἱ δύο τελευταῖαι ἐλπίδες του. Θὰ ἐδέχετο οἰανδῆποτε θέσιν, βέβαιος ὢν ὅτι ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ θὰ ὑψωθῆ. Ἄρτον μόνον κατὰ πρῶτον ἐζήτει, τὰ μέσα τῆς ἐν Παρισίοις συντηρήσεως, γῆπεδον οἰονδῆποτε, ὅπως κατόπιν οἰκοδομήσῃ λίθον πρὸς λίθον. Βραδέως διηυθύνθη ἀπὸ Μονμάρτ πρὸς τὴν ὁδὸν Λίλλης, πλήρης πικρίας. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει πίπτουσα, πλῆθος δὲν πολυάσχολον ὄθει αὐτόν ἐν τοῖς πεζοδρομίοις. Ἔστη πρὸ καταστήματος ἀργυραμοιβοῦ τινος ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς: πέντε φράγκα ἤρκουν αὐτῷ ἴσως ὅπως κατατῆ κύριος παντὸς τοῦ κόσμου τούτου: διὰ πέντε φράγκων δύναται τις νὰ συντηρηθῆ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, καὶ εἰς διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν πολλὰ κατορθοῦνται. Ἐνθ' ἐρέμβασεν οὕτω, ἀμαξά περῶσα κατελάσπωσεν αὐτόν καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔπεσε βόρβορος, ὃν ἀπήλειψε. Τότε ἔσπευσε τὸ βῆμα, συσφίγγων τοὺς ὀδόντας, καὶ κατελήθη ὑπὸ τῆς ἀγρίας ἐπιθυμίας, ὅπως ἐπιπέσῃ διὰ των γρόνθων του κατὰ τοῦ πλῆθους ἐκείνου, ὅπερ ἔφραττε τὰς ὁδοὺς: οὕτω θὰ ἐξεδικεῖτο ἐκ τῆς ἀνοησίας τῆς εἰμαρμένης. Ἐν ὁδῷ Ρισελιέ ὀλίγου δεῖν λεωφορεῖτον κατεπλάκωνεν αὐτόν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἰπποδρομίου, ἔρριψε πρὸς τὸ Κεραμεικὸν ζηλότυπον βλέμμα. Ἐπὶ τῆς γεφύρας των Ἀγγίων Πατέρων, παιδίσκη, καλῶς ἐνδεδυμένη, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐκτραπῆ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἢν ἀκριβῶς ἐβιάζετο ὡς σύαγρος ὑπὸ των κυνῶν προσβεβλημένος: ἡ παρέκκλισις αὕτη τῷ ἐφάνη τὸ ἄωτον τῆς ταπεινώσεως. Καὶ τὰ παιδιὰ λοιπὸν εἰσέτι! Τέλος ἀφικόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του, ὡς ἐπιστρέφει τὸ πληγὲν ζῶον εἰς τὴν φωλεὰν ὅπως ἀποθάνῃ, ἐρρίφθη βαρὺς ἐπὶ τοῦ καθίσματος, κεκοπιτικῶς, παρατηρῶν τὴν περισκελίδα του, ἢν ὁ βόρβορος εἶχε σκληρύνει, καὶ τὰ πεπαλαιωμένα ὑποδήματα του, ἐκ των ὁποίων τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἦδη, τετέλεσται. Ὁ Ναντὰς ἐζήτει τινὶ τρόπῳ ν' ἀποθάνῃ. Ἡ ὑπερηφανία αὐτοῦ ἐζήπτετο, ἐνόμιζε δὲ ὅτι διὰ τῆς αὐτοχειρίας του θὰ ἐτιμῶρει τοὺς Παρισίους. Ἦτο δύναμις, ἢν ἐν ἑαυτῷ ἠσθάνετο, καὶ οὐδένα εὕρισκεν, ὅστις νὰ μαντεύσῃ αὐτόν, νὰ τῷ δώσῃ τὰ πρῶτα χρήματα, ὃν εἶχεν ἀνάγκην! Ἐνόμιζε τοῦτο λίαν ἀνόητον καὶ ὑπ' ὀργῆς ὀλόκληρος κατελαμβάνετο, κατόπιν δὲ ὑπο μεγίστου ἄλγους, ὁπότεν τὰ βλέμματά του ἐπιπτον ἐπὶ των ἀνωφελῶν βραχιόλων του. Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἐργασίαν ἐφόβιζεν αὐτόν: διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δακτύλου κόσμον ὅλον ἠδύνατο ν' ἀνασηκώσῃ, καὶ ὅμως ἔμενον ἐκεῖ ἐν τῇ γωνίᾳ του, καταδεδικασμένος ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ καὶ κατατροχόμενος ὡς λέων ἐν κλωβῷ. Εἶτα ἠσύχαζεν, εὕρισκε τὸν θάνατον μεγαλείτερον. Εἶχον αὐτῷ ἀφηγηθεῖ, ὁπότεν ἦτο μικρὸς, τὴν ἱστορίαν ἐφευρέτου τινὸς, ὅστις κατασκευάσας θαυμα-

σίαν μηχανήν, μίαν ἡμέραν κατέθραυσε ταύτην διὰ τῆς σφύρας πρὸ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινοῦ. Καλῶς! ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἔφερν ἐν ἑαυτῷ νέαν ἰσχύον, σπάνιον μηχανισμόν διανοίας καὶ θελήσεως, καὶ θὰ κατέστρεφε τὴν μηχανήν ταύτην, θραύων τὸ κρανίον του ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ ἥλιος ἔδυνε ὀπισθεν τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ μεγάρου Δανβλιέ, ἥλιος φθινοπωρινός, οὐτινος αἱ χρυσαῖ ἀκτίνες ἤνακτον τὰ κίτρινα φύλλα. Ὁ Ναντὰς ἠγέρθη, ὡς ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τούτου τοῦ ἀστέρος. Θὰ ἀπέθνησκεν, εἶχεν ἀνάγκην φωτός. Πρὸς στιγμήν ἔκλινε. Πολλάκις, ἐν μέσῳ τῶν φυλλωμάτων, εἰς τὴν στροφὴν δειροστοιχίας, εἶχε παρατηρήσει νεάνιδα ξανθὴν, ὑψηλὴν, βλαδίζουσαν μὲ ὕψος ἡγεμονικόν. Δὲν ἦτο ρομαντικός, εἶχε διέλθει τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν οἱ νέοι εἰς τὰ πενιχρὰ αὐτῶν οἰκηματα ὄνειροπολοῦσιν ὅτι δεσποινίδες ὑψηλοῦ γένους ἔρχονται ἵνα ρίψωσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἔρωτα καὶ περιουσίαν. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν ὑψίστην ταύτην ὄραν τῆς αὐτοχειρίας, ἀνεπόλησε πάραυτα τὴν ὄραϊαν, ξανθὴν καὶ ὑπερήφανον ταύτην νέαν. Πῶς ἄρα ὀνομάζετο; ἀλλὰ ταῦτοστιγμὴ συνέσφιγγε τοὺς γρόνθους, διότι μῖσος, μῖσος μόνον ἠσθάνετο κατὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ μεγάρου τούτου, διὰ τῶν ἡμιανοίκτων παραθύρων τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὴν πολυτέλειαν, καὶ μανιώδης ἐψιθύρισεν:

— "ὦ! θὰ ἐπωλούμην, θὰ ἐπωλούμην ἂν μοὶ ἔδιδον τὰ πρῶτα ἑκατὸν χάλκινα νομίσματα ἐκ τῆς μελλούσης μου περιουσίας!

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ νὰ πωληθῆ, τὸν ἐπὶ σκόλησε πρὸς στιγμήν. "Ἄν ὑφίστατο μέρος, εἰς ὃ ἐδάνειζον ἐπὶ τῆς βουλήσεως καὶ τῆς ἐνεργείας, θὰ ἔσπευδεν. Ἐφραντίζετο συμφωνίας, ἄνδρα πολιτικόν, ὅστις ἤρχετο ὅπως ἀγοράσῃ αὐτόν, ἵνα τὸν καταστήτῃ ὄργανον, τραπέζιτην μισθοῦντα τῶν διάνοιαν αὐτοῦ. Καὶ ἐδέχετο, περιφρονῶν τὴν τιμὴν, λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἤρκει νὰ ἦ τις ἰσχυρὸς ὅπως θριαμβεύσῃ. Εἶτα ἐμειδίασεν. Εὐρίσκει τις νὰ πωληθῆ; Οἱ ἄχρητοι, οἱ τὰς εὐκαιρίας καταδοκούντες, θνήσκουσιν ἐκ δυστυχίας, χωρὶς οὐδέποτε νὰ θέσωσι τὴν χεῖρα ἐφ' ἐνὸς ἀγοραστοῦ. Τότε ἐφοβήθη μήπως καταστῆ δειλός, μήπως ἔλεγε ταῦτα πρὸς τέρψιν μόνον. Καὶ ἐκάθησεν ἐκ νέου, ὀρκισθεὶς νὰ κατακρημνισθῆ ἐκ τοῦ παραθύρου ἐν βαθείᾳ νυκτί.

Τοσοῦτον ὅμως ἦν κεκοπιαικῶς, ὥστε ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Ἄφυπνίσθη ἀποτόμως ὑπὸ θορύβου φωνῶν. Ἡ θυρωρὸς μετὰ τινος κυρίας εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ.

— Κύριε, εἶπεν ἡ θυρωρὸς, ἔλαβη τὸ θάρρος νὰ ὀδηγήσω...

Παρατηρήσασα ὅμως ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ δὲν ὑπῆρχε φῶς, κατήλθε ταχέως ὅπως λάβῃ κηρίον. Ἐφάνετο γνωρίζουσα τὴν κυρίαν, ἢν ὠδήγει, καλὴν καὶ σεβαστὴν συνάμα.

— Ἴδου, ὑπέλαβεν ἀποσυρομένη. Δύνασθε νὰ ὀμιλήσετε, οὐδεὶς θὰ σᾶς ταράξῃ.

Ὁ Ναντὰς, ὅστις εἶχεν ἐγερθεὶ ἐξαίφνης, ἐκπληκτὸς παρετήρει τὴν κυρίαν. Αὕτη εἶχεν ἀνυψώσει τὸν μικρὸν πέπλον τῆς. Ἦτο τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, βραχύσωμος, παχυτάτη, ἔχουσα λευκὸν καὶ κατακόσμητον πρόσωπον εὐλαβοῦς γραίας. Οὐδέποτε εἶχε ἴδει αὕτην. Ὁπόταν τῇ προσέφερε τὸ μόνον καθίσμα, ἐρωτῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, ἐκείνη εἶπεν:

— Ὀνομάζομαι δεσποινὶς Σιν... Ἐρχομαι, κύριε, νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίως ὑποθέσεως.

Ἐκεῖνος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ξένης οὐδὲν ἐμάνθανεν. Ἦρξετο ἀναμένων, ὅπως αὕτη ἐξηγηθῆ. Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἔσπευδε δι' ἐνὸς βλέμματός διέτρεξε τὸ μικρὸν οἶκημα καὶ ἤρξατο δισταζούσα τίνι τρόπῳ νὰ ἀρξηταὶ τῆς συνδιαλέξεως. Τέλος ὀμίλησε διὰ φωνῆς ἡδυτάτης, καὶ τὰς λεπτὰς αὐτῆς φράσεις διὰ μειδιάματος συνοδεύουσα.

— Κύριε, ἔρχομαι ὡς φίλη... ὅ,τι περὶ ὑμῶν ἔμαθα πολὺ μὲ συνεκίνησε. Βεβχίως δὲν θὰ μὲ ἐκλάβητε ὡς κατασκοπον. Εἰς πᾶν τοῦτο μόνη ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ὑπάρχει. Γνωρίζω πόσον ἐμοχθήσατε ἐν τῷ βίῳ μέχρι τοῦδε, τὸ θάρρος μετὰ τοῦ ὁποίου ἠγωνίσθητε ὅπως εὕρητε θέσιν τινά, καὶ ποῖον τὸ λυπηρὸν ἀποτέλεσμα τοσοῦτων ἀγῶνων... Καὶ πάλιν σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, διότι ἀναμιγνύομαι οὕτω ἐν τῷ βίῳ σας. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι μόνη ἡ συμπάθεια...

Ὁ Ναντὰς δὲν διέκοπτεν αὐτὴν, καταληφθεὶς ὑπὸ περιεργίας καὶ σκεπτόμενος ὅτι ἡ θυρωρὸς θὰ εἶχε διηγηθῆ αὐτῇ τὰς λεπτομερείας ταύτας. Ἡ δεσποινὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ὅμως ἐζήτηε αὕτη περισσοτέρας φιλοφρονήσεις καὶ θωπευτικὰς ἐκφράσεις.

— Εἶσθε νέος εὐρυτάτου μέλλοντος, κύριε. Ἠκολούθησα τὰς ἀποπειράς σας καὶ μεγάλως ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἐπαινετῆς σταθερότητος ὑμῶν ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Τέλος, νομίζω ὅτι πολὺ θὰ ὑψωθῆτε ἂν σᾶς ἔτεινέ τις τὴν χεῖρα.

Διεκόπη ἐκ νέου. Ἀνέμενε μίαν λέξιν. Ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι θὰ τῷ προσέφερε θέσιν τινά. Ἀπεκρίνατο ὅτι δέχεται τὰ πάντα. Ἄλλ' αὕτη, ἡδὴ ὀπόταν ἡ αἰδῶς εἶχε καταπέσει, ἠρώτησεν αὐτὸν θαρραλέως:

— Αἰσθάνεσθε ἀποστροφὴν πρὸς τὸν γάμον;

— Πρὸς τὸ γάμον! ἀνέκραξεν ὁ Ναντὰς. "ὦ! Θεέ μου, ποία θὰ ἤθελεν ἐμέ, κυρία... Ἴσως πτωχὴ τις νέα τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠδύναμην οὕτε νὰ συντηρήσω.

— "Ὀχι, νέα ὄραϊα πολὺ, πολὺ πλουσία, ἢ ὁποία ἔχει λαμπροὺς συγγενεῖς καὶ ἢ ὁποία θὰ σᾶς δώσῃ τὰ μέσα διὰ νὰ φθάσῃτε εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν.

Ὁ Ναντὰς δὲν ἐγέλα πλέον.

— Τότε ποία εἶνε ἡ συμφωνία; ἠρώτησεν, ὡς ἐξ ἐνστίκτου καταβιάζων τὴν φωνήν.

— Ἡ νέα αὕτη εἶνε ἔγκυος καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσετε τὸ τέκνον, εἶπεν εὐθαρσῶς ἡ δεσποινὶς Σιν λησμονοῦσα τὰς κατανυκτικὰς ἐκφράσεις τῆς, ὅπως ταχύτερον φθάσῃ εἰς τὸ προκείμενον.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Ναντὰς ἦτο νὰ ρίψῃ ἔξω τῆς θύρας τὴν μεσίτριαν ταύτην.

— Μοὶ προτείνετε ἀτιμίας, ἐψιθύρισεν.

— "ὦ! ἀτιμίας, ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Σιν ἐπανευροῦσα τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς φωνήν, δὲν παραδέχομαι τὴν ἀχρείαν ταύτην λέξιν... Τὸ ἀληθές εἶνε, κύριε, ὅτι θὰ σώσετε μίαν οἰκογένειαν ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ὁ πατὴρ ἀγνοεῖ τὸ πᾶν, ἡ ἐγκυμοσύνη εἶνε ὀλίγον προκεχωρημένη. Ἐγὼ συνέλαβα τὴν ἰδέαν νὰ νυμφεύσω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὴν νέαν παρουσιάζουσα τὸν συζυγον ὡς πατέρα. Ὁ πατὴρ τῆς νέας εἶνε ἰκανὸς ν' ἀποθάνῃ. Τοῦτο μου τὸ μηχανεύμα θὰ καθύδυνη τὸ τραῦμα θὰ πιστεύῃ εἰς ἐπανόρθωσιν. Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ ἀληθὴς ἀπατεὼν ἐνυμφεύθη. "Α! κύριε, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι παντάπασι στερούμενοι ἠθικῆς.

Ἐκείνη ἐπὶ μακρὸν ἠδύνατο νὰ λαλῇ οὕτως. Ὁ Ναντὰς δὲν ἤκουεν αὐτὴν πλέον. Διατί λοιπὸν νὰ ἀρνηθῆ; Πρὸ ὀλίγου δὲ ἐζήτηε νὰ πωληθῆ; Ἴδου λοιπὸν ἤρχοντο νὰ τὸν ἀγοράσωσιν Ἀνταλλαγή. Ἐδίδε τὸ ὄνομά του, τῷ ἔδιδον θέσιν. Ἦτο καὶ τοῦτο συνάλλαγμα ὡς τὰ ἄλλα. Παρατήρησε τὴν περισκελίδα του κατερυπωμένην ἐκ τοῦ βορβοροῦ τῶν Παρισίων, ἠσθάνθη ὅτι ἀπὸ γῆς δὲν εἶχε φάγει, πᾶσα ἡ ὀργὴ τῶν δύο μηνῶν, οὐς διήλθεν ἐν μέσῳ ἔρειων καὶ ταπεινώσεων, ἐπέπλησε τὴν καρδίαν του. Τέλος, θὰ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅστις τὸν περιεφρόνει καὶ ὄθει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν!

— Δέχομαι, εἶπεν ἀποτόμως.

Εἶτα, ἐζήτησεν ἐκ τῆς δεσποινίδος Σιν καθαράς ἐξηγήσεις. Τί ἐζήτηε διὰ τὴν μεσιτείαν τῆς; Ἐκείνη ἀντέστη, εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἐζήτηε. Ἐν τούτοις κατέληξε ζητήσασα εἰκοσι χιλιάδας φράγκων ἐπὶ τῆς καταβολῆς ἣν θὰ ἔδιδον τῷ νέῳ. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος δὲν ἐφιλονεῖχσε διὰ τὴν ζητηθεῖσαν τιμὴν, ἐκείνη ἀφέθη εἰς διασχύσεις.

— Ἀκούσατε, ἐγὼ σᾶς ἐσκέφην. Ἡ νέα δὲν ἠρνήθη ὅταν σᾶς ὠνόμασα... "ὦ! εἶνε λαμπρὰ ὑπόθεσις, θὰ μὲ εὐχαριστήσετε βραδύτερον. Ἡδύναμην νὰ εὕρω καὶ τιτλοῦχον τινά, γνωρίζω ἕνα ὅστις καὶ τὰς χεῖρας θὰ μοὶ ἐρίλει. Ἐπροτίμησα ὅμως νὰ ἐκλέξω ἐκτός τοῦ κύκλου τῆς δυστυχιοῦς αὐτῆς νέας. Τοῦτο θὰ φανῇ ρομαντικώτερον... Ἐπειτα μοὶ ἀρέσκετε. Εἶσθε καλός, ἰσχυρός. "ὦ! θὰ προοδεύσετε. Μὴ μὲ λησμονῆτε, εἶμαι ὅλη ὑμέτερα.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν ὄνομα εἶχε προφερθεῖ. Ὁ Ναντὰς ἠρώτησεν, ἢ δὲ γρατὰ κόρη ἠγέρθη καὶ εἶπε, συνιστάω ἐαυτὴν ἐκ νέου,

— Δεσποινὶς Σιν... εἶμαι παρὰ τῷ βαρόνῳ Δανβλιέ, ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βα-

ρόνης, ὡς παιδαγωγός. Ἐγὼ ἀνέθρεψα τὴν δεσποινίδα Φλαβίαν, θυγατέρα τοῦ κυρίου βαρόνου... ἡ δεσποινὶς Φλαβία εἶνε ἡπερί ἧς ὁ λόγος νέα.

Καὶ ἀπεσύρθη, ἀφ' οὗ κρυφίως πως κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης φάκελλον περιλαμβάνοντα γραμματίων πεντακοσίων φράγκων. Ἦτο προκαταβολὴ ἢ αὐτὴ ἐδίδοε διὰ τὰς πρώτας δαπάνας. Ὁ Ναντὰς μείνας μόνος, διηυθύνθη εἰς τὸ παρὰ θυρον. Τὸ σκότος ἦτο πυκνὸν μόνον ὁ ὄγκος τῶν δένδρων διεκρίνετο ἐπὶ τῆς ἀμαυρᾶς προσόψεως τοῦ μεγάρου ἐφωτίζετο ἐν παρὰ θυρον. Οὕτω λοιπόν, ἦτο ἡ ξανθὴ ἐκείνη νέα ἣτις περιεφέρετο μετὰ βῆμα βασιλίσσης καὶ ἣτις ἀπηξίου νὰ θεωρήσῃ καὶ αὐτόν. Ἀλλὰ, αὐτὴ ἡ ἄλλη, τί ἐμελλεν αὐτόν! Ἡ γυνὴ δὲν εἰσῆρχετο ἐν τῇ συμφωνίᾳ. Τότε ὁ Ναντὰς ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς ὑψηλότερον, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σκότει βομβούντων Παρισίων, ἐπὶ τῶν κρηπίδων, τῶν ὁδῶν, τῶν σταυροδρομιῶν τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς, φωτιζομένων ὑπὸ τῶν ἀναπηδόντων φλογῶν τοῦ ἀεριοφωτός. Τότε ἐγένετο θαρραλέος καὶ μέγας, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς Παρισίους :

— Τώρα εἶσθε ἰδικοί μου!

Β'

Ὁ βαρόνος Δανβιλιέ εὐρίσκετο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ αὐτὸς ἐνδιαίτατο καὶ ἣτις ἦτο δωμάτιον ὑψηλὸν καὶ ἐπιβλητικόν, ἐστρωμένον διὰ δερμάτων καὶ κεκοσμημένον δι' ἀρχαίων ἐπίπλων. Ἀπὸ τῆς προχθῆς ἔμενον ὡς κεραυνοπληκτός ἀπὸ τῆς ἱστορίας τῆς ἀτιμίας τῆς Φλαβίας, ἣν ἡ δεσποινὶς Σιν εἶχε διηγηθεῖ αὐτῷ. Μάτην ἡ παιδαγωγὸς εἶχε μετὰ προφυλάξεως πολλῆς ἐκθέσει τὰ γεγονότα, ὁ γέροντος ἔκλινεν ὑπὸ τὸ τραῦμα, καὶ μόνη ἡ ἰδέα τῆς θεραπείας, ἣν ὁ ἀπατεὼν θὰ προσέφερεν ἴσως, συνεκράτει αὐτόν. Τὴν πρωτὴν ἐκείνην ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνθρώπου, ὃν δὲν ἐγνώριζε καὶ ὅστις τῷ ἀνῆρχε τὴν θυγατέρα του. Ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

— Ἰωσήφ, ἀναμένω ἕνα νέον τὸν ὁποῖον θὰ εἰσαγάγῃς ὅταν ἔλθῃ... Ἄν παρουσιασθῇ ἄλλος τις εἰπέ ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ μόνος, παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀφέθη εἰς πικρὰς σκέψεις. Εἰς υἱὸς κτίστου, εἰς πειναλέος, ὅστις οὐδεμίαν κατεῖχε θέσιν εὐπρόσωπον! Ἡ δεσποινὶς Σιν ἔλεγεν ὅτι εἶνε νέος μέλλοντος, πόση ὅμως, πόση αἰσχύνη διὰ μίαν οἰκογένειαν, ἣτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀκηλίδωτος! Ἡ Φλαβία μετὰ παραφροσᾶς σχεδὸν εἶχε ρίψει πᾶν τὸ σφάλμα εἰς ἑαυτήν, ὅπως μὴ ἡ παιδαγωγὸς ὑποστῇ τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν. Μετὰ τὴν λυπηρὰν ταύτην ἐξήγησιν ἔμενον ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ὁ βαρόνος δὲν ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ αὐτήν. Ἐπεθύμει, πρὶν ἢ συχωρήσῃ, νὰ κανονίσῃ αὐτὸς οὕτως τὴν τρομερὰν ταύτην ὑπόθεσιν. Εἶχε λάθει τὰς ἀποφάσεις πάσας. Ἀλλ' ἡ κόμη αὐτοῦ ἦτο πάλλευκος ἤδη, καὶ ἐκ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ γῆρατος ἡ κεφαλὴ του ἔτρεμεν.

— Ὁ κύριος Ναντὰς, ἀνήγγειλεν ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ βαρόνος δὲν ἠγέρθη, ἀλλ' ἐστράφη καὶ παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν ἐρχόμενον. Ὁ Ναντὰς, εὐφυῶς πράττων, δὲν εἶχε περιβληθεῖ διὰ νέων ἐνδυμάτων. Εἶχεν ἀγοράσει ἐπιγονατίδα καὶ ἐπανωφόριον μελανοῦ χρώματος, ἀλλὰ καθαρὰ εἰσέτι, καίτοι ἐφθαρμένα. Οὕτως ὁμοιάζε πρὸς σπουδαστὴν πτωχόν, ἀλλὰ προνοητικόν δὲν εἶχεν ὕφος τυχοδιώκτου. Ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ ἀνέμεινε ὄρθιος, ἀνευ ὅμως ταπεινώσεως.

— Σεῖς λοιπόν εἶσθε, κύριε, ἐψέλλισεν ὁ γέροντος.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ πνιγόμενος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἐφοβεῖτο μήπως ἡ βία παραφέρῃ αὐτόν. Μετὰ τινα σιγὴν εἶπεν ἀπλῶς :

— Κύριε, ἐπράξατε χειρίστην πράξιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ναντὰς ἠθέλησε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, ἐπανελάβε μετὰ ζωηροτέρου τόνου :

— Χειρίστην πράξιν... Οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω, καὶ σὰς παρακαλῶ μὴ ζητήσετε νὰ μοι δώσητε ἐξηγήσεις. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡ θυγάτηρ μου ἐροῖτετο εἰς τὰς ἀγκάλας σας, τὸ ἐγκλημὰ σας εἶνε τὸ αὐτό... Οἱ κλέπται, μόνοι οἱ κλέπται εἰσχωροῦσιν οὕτω βιαίως ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς.

Ὁ Ναντὰς ἔκλινεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν.

— Πολὺ εὐκόλως ἐκερδίσατε τὴν προῖκα ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, διότι ἦτο ἐνέδρα, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ συναλαμβάνετε καὶ τὴν κόρην καὶ τὸν πατέρα.

— Ἐπιτρέψατε, κύριε... εἶπεν ὁ νεανίας παραφερόμενος.

Ἄλλ' ὁ βαρόνος ἐκίνησε τρομερῶς τὴν χεῖρα.

— Τί, τί θέλετε λοιπόν νὰ σὰς ἐπιτρέψω;... Σεῖς δὲν θὰ ὁμιλήσετε ἐδῶ. Σὰς λέγω ὅ,τι ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω καὶ ὅ,τι ὑποχρεοῦσθε ν' ἀκούσετε, ἀφ' οὗ παρουσιάζεσθε ἐνώπιόν μου ὡς ἔνοχος... Μετὰ ἡτιμάσατε. Ὁ οἶκός μου, ἡ οἰκογένειά μας ὑφίσταται πρὸ τριῶν αἰώνων χωρὶς νὰ φέρῃ τὸ ἐλάχιστον στίγμα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ βλέπετε τὴν παναρχαίαν τιμὴν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν; Ταῦτα πάντα, κύριε, κατεσπιλώσατε σεῖς. Ὁλίγου δεῖν ν' ἀποθάνω, καὶ σήμερον τρέμουσιν αἱ χεῖρές μου, ὡς ἐὰν ἤμην δέκα ἔτη πρεσβύτερος... Σιωπήσατε καὶ ἀκούσατέ με.

Ὁ Ναντὰς ἦτο ὠχρότατος. Βαρύτατον μέρος εἶχεν ἀναλάβει. Ἐν τούτοις ὡς πρόφασιν ἠθέλησε νὰ προτείνῃ τὴν ὑπὸ τοῦ πάθους ἀποτύφωσιν.

— Ἦμην ἔξω φρενῶν, ἐψιθύρισε, προσπαθῶν νὰ ἐφεύρῃ μυθιστορίαν τινα. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Φλαβίαν...

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ὁ βαρόνος ἀνηγέρθη καὶ διὰ κεραυνοβόλου φωνῆς ἀνέκραξε :

— Σιωπήσατε! Σὰς εἶπον οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω. Ἡ ἡ θυγάτηρ μου σὰς ἐζήτησε, ἡ σεῖς ἐσαχνηεύσατε ἐκείνην, τοῦ-

το δὲν ἀφορᾷ ἐμέ. Οὔτε ἐξ ὑμῶν ζητῶ ἐξηγήσεις, οὔτε ἐξ αὐτῆς ἐζήτησα. Φυλάξατε ἀμφοτέρους τὰς ἐξομολογήσεις σας, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθω ἐν τῷ ρύθμῳ τούτῳ.

Ἐπανεκάθησε, τρέμων, καταβεβλημένος. Ὁ Ναντὰς ἔκλινε, βαθέως τεταραγμένος, παρὰ τὸ κράτος, ὅπερ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξήσκει. Μετὰ τινα σιγὴν, ὁ πρεσβύτερος ὑπέλαβε διὰ φωνῆς ξηρᾶς, φωνῆς ἀνθρώπου πραγματευομένου ὑπόθεσιν τινα :

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε. Εἶχον ἀποφασίσαι νὰ τηρήσω ψυχραιμίαν. Δὲν ἀνήκετε σεῖς εἰς ἐμέ, ἀλλὰ ἐγὼ εἰς ὑμᾶς, ἀφ' οὗ εὐρίσκομαι ὑπὸ τὴν διακρίσιν σας. Ἦλθετε ὅπως μοι προσφέρετε συμβιβασμόν, ὅστις ἤδη κατέστη ἀναγκαῖος. Συμβιβασθῶμεν, κύριε.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης προσεποιήθη δικηγόρον θέλοντα εἰρηνικῶς νὰ κανονίσῃ ὑπόθεσιν αἰσχυρὰν, ἣτις τῷ προξενεῖ ἀηδίαν.

Ἐλεγεν ἡσύχως :

— Ἡ δεσποινὶς Φλαβία Δανβιλιέ ἐκληρονόμησεν ἐκ τῆς μητρὸς τῆς ποσὸν διακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅπερ θὰ ἐλάμβανε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου αὐτῆς. Τὸ ποσὸν τοῦτο παρήγαγε τόκους. Ἐκτὸς τούτου, ἰδοὺ οἱ λογαριασμοὶ τῆς ἐπιτροπείας, ὅπως λάβητε γινῶσιν.

Ἐλαβεν ἔγγραφα καὶ ἀνέγνωσεν ἀριθμούς. Μάτην ὁ Ναντὰς ἐπειράθη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν. Ἦδη ὑπὸ συγκινήσεως κατελαμβάνετο ἐνώπιον τοῦ γέροντος τοῦτου, τόσον ἀπλοῦ καὶ δικαίου, ὅστις ἀφ' οὗ κατέστη ἡρεμὸς ἐφαίνετο αὐτῷ μάλλον μέγας.

— Τέλος, εἶπε καταλήγων, ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅπερ τὴν πρωτὴν ταύτην συνέταξα, δωροῦμαι ὑμῖν διακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἅτινα θὰ λάβετε ἐκ τοῦ τραπεζίτου μου τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ Ναντὰς, δὲν σὰς ζητῶ χρήματα, τὴν θυγατέρα σας μόνην θέλω...

Ὁ βαρόνος διέκυψεν αὐτόν.

— Δὲν ἔχετε δικαίωμα ν' ἀρνηθῆτε, ἡ δὲ θυγάτηρ μου δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ ἄνδρα πτωχότερον αὐτῆς... Τὴν προῖκα, ἣν δι' αὐτὴν προώριζα, δίδω εἰς ὑμᾶς. Ἰσως ἐνομιζατε ὅτι θὰ ἔχω περισσότερα νὰ σὰς δώσω, ἀλλὰ με νομιζοῦσι πλουσιώτερον ἀφ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶμαι, κύριε.

Ὁ νεανίας ἔμεινε ἀναυδὸς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης σκληρότητος, ὁ δὲ βαρόνος περαίνων τὴν συνέντευξιν ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

— Ἰωσήφ, εἶπε εἰς τὴν δεσποινίδα νὰ ἔλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Ἀνηγέρθη, δὲν προσέφερε λέξιν πλέον, καὶ ἐβάδιζε βραδέως. Ὁ Ναντὰς ἔμενε ὄρθιος καὶ ἀκίνητος. Ἐξηπάτα τὸν γέροντα τοῦτον, ἠσθάνετο ἑαυτόν μικρόν καὶ ἀνίσχυρον ἐνώπιον τοῦ πρεσβύτου. Τέλος, ἡ Φλαβία εἰσῆλθε.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ὁ γάμος θὰ τελεσθῇ κατὰ τὴν νόμιμον προθεσίαν.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους,

ὡσεὶ δι' αὐτὸν ὁ γάμος ἦτο τετελεσμένος. Ὅποταν ἡ θύρα ἐκλείσθη, σιγὴ ἐπεκράτησε. Ὁ Ναντὰς καὶ ἡ Φλαβία παρετήρουν ἀλλήλους. Τῷ ἐφάνη ὠραία λίαν, μὲ τὸ ὠχρὸν καὶ ἀγέρωχον πρόσωπόν της, μὲ τοὺς μεγάλους φαιούς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἀνυψωμένους. Ἴσως εἶχε κλαύσει τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς διέμεινε κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ της· ἀλλ' ἡ ψυχρότης τῶν παρειῶν της κατέφυξε τὰ ἑαυτῆς δάκρυα. Ὡμίλησε πρῶτη.

— Λοιπὸν, κύριε, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐτελείωσε ;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίνατο ξηρῶς ὁ Ναντὰς.

Ἡ νέα ἐποιήσατο ἀκούσιον κίνημα περιφρονήσεως, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός της, ὅπερ ἐζήτηε ν' ἀνεύρη ἐν αὐτῷ τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν του.

— Ἐχει καλῶς, ὑπέλαβεν αὐτὴ. Ἐφροβούμην μήπως οὐδένα εὑρίσκον νὰ ἐξαγοράσω οὕτω.

Ὁ Ναντὰς τότε ἠσθάνθη πᾶσαν τὴν περιφρονήσιν δι' ἧς ἐκείνη κατεβάρυνεν αὐτόν, ἀλλ' ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Ἄν ἔτρεμεν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς δὲν ἐνόει νὰ κλινή καὶ πρὸ τῆς κόρης, ἦτις ἦτο συνένοχος αὐτοῦ.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ἡρέμα καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενείας, νομίζω ὅτι ἀπατάσθε ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἦτις παρήγαγεν εἰς ὑμᾶς ἀμφοτέρους ὅ,τι καλεῖτε νῦν ἀγοραπωλησίαν. Ἐννοῶ ὅτι ἀπὸ σήμερον εἰμεθα ἴσοι...

— Ἄ! ἀληθῶς, διέκοψεν ἡ Φλαβία μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Βεβαίως, καθ' ὅλα ἴσοι... Ἐχετε ἀνάγκην ὀνόματος ὅπως καλύψετε σφάλμα, τὸ ὅποσον δὲν τολμῶ νὰ κρίνω, καὶ σὰς δίδω τὸ ἰδικόν μου. Ἐξ ἄλλου, καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην κεφαλῶν, κοινωνικῆς θέσεως, ὅπως ἐπιτύχω εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, σεῖς δὲ μοὶ δίδετε τὰ κεφάλαια ταῦτα. Εἴμεθα ἀπὸ τοῦδε συνέταιροι μὲ ἴσας καταβολάς, καὶ ὀφείλομεν μόνον νὰ εὐχαριστήσωμεν ἀλλήλους διὰ τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἐξυπηρέτησιν.

Ἐκείνη δὲν ἐμειδία πλέον· ἡ παρωργισμένη αὐτῆς ὑπερηφανία ἀνέλαμψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ ὅμως δὲν ἀπεκρίνατο. Μετὰ τινα σιγὴν ὑπέλαβε :

— Γνωρίζετε τοὺς ὄρους μου ;

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ Ναντὰς ἡρεμότητος, εἰπῆτε αὐτοῦς, ἐγὼ δ' ἐκ τῶν προτέρων σὰς λέγω ὅτι θὰ τοὺς δεχθῶ.

Τότε αὐτὴ ὠμίλησε σαφῶς χωρὶς δισταγμῶν καὶ χωρὶς νὰ ἐρυθρίασῃ.

— Θὰ εἴσθε σύζυγός μου μόνον ψιλῷ ὀνόματι. Θὰ ζῶμεν τελείως κεχωρισμένοι. Θὰ ἐγκαταλείψετε πάντα ἐπ' ἐμοῦ δικαιώματα, ἐγὼ δὲ οὐδὲν καθῆκον πρὸς ὑμᾶς θὰ ἔχω.

Ἐν ἐκείτῃ φράσει, ὁ Ναντὰς κατένευε. Τοῦτο ἐπεθύμει προσέθηκε δέ :

— Ἐὰν ἐνόμιζα ἑαυτὸν φιλόφρονα, θὰ ἔλεγον ὑμῖν ὅτι ὄροι τοιοῦτοι μὲ καταθραύουσι. Ἄλλ' ἄς ἀρίστωμεν φιλοφρονήματα ἀνούσια. Μετὰ χαρᾶς βλέπω ὅτι ἔχετε τὸ θάρρος τῶν ἀμοιβαίων ἡμῶν κα-

ταστάσεων. Εἰσερχώμεθα ἐν τῷ βίῳ δι' ἀτραποῦ ἄνευ ἀνθέων... Ἐν μόνον ἐξ ὑμῶν ἀπαιτῶ, κυρία, νὰ μὴ καταχρασθῆτε τῆς ἐλευθερίας σας, ὥστε ν' ἀναγκασθῶ νὰ παρέμβω ἐγώ.

— Κύριε ! εἶπεν ἡ Φλαβία ἥς βεβαίως ἡ ὑπερηφανία ἐτρώθη.

Ἐκείνος τότε ἰκέτευεν αὐτὴν νὰ μὴ ὀργισθῆ. Ἡ θέσις τῶν ἦτο λεπτή· ἔπρεπε ἀμφοτέρω νὰ ἀνεχθῶσιν ὑπαινιγμούς τινας, διότι ἄνευ τούτου ἡ συνεννόησις καθίστατο ἀδύνατος. Δὲν ἐπέμεινε λοιπὸν πλειότερον. Ἡ δεσποινὴ Σιν εἶχεν αὐτῷ διηγηθεῖ, ἐν δευτέρᾳ συνεντεύξει, τὰ κατὰ τὴν Φλαβίαν. Ὁ διαφθορὸς αὐτῆς ἦτο εἰς ὄνοματι δὲ Φουδέτ, σύζυγος ἡδὴ μιᾶς τῶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ προσφιλῶν τῆς κόρης. Ἐνα Μαῖον ἐκείνος ἔμενε παρ' αὐτοῖς, ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ δὲ Φλαβία εἶχε εὐρεθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, χωρὶς κἄν νὰ ἔχη συνειδήσιν πῶς συνέβη τοῦτο. Ἡ δεσποινὴ Σιν ἔλεγεν ὅτι ἦτο σχεδὸν βίαισμός.

Ἀποτόμως ὁ Ναντὰς ἐποιήσατο κίνημα φιλικόν. Ὡς πάντες οἱ ἔχοντες συνειδήσιν τῆς ἑαυτῶν ἰσχύος, ἐπεθύμει νὰ ἦ ἀγαθός.

— Δὲν γνωρίζομεν ἀλλήλους, κυρία, ἀνέκραξεν, ἀλλ' ἔχομεν ἄδικον νὰ αἰσθανώμεθα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀποστροφὴν... Ἴσως εἰμεθα πεπλασμένοι ὁ εἰς διὰ τὸν ἕτερον... Βλέπω ὅτι μὲ περιφρονεῖτε, καὶ τοῦτο διότι ἀγνοεῖτε τὴν ἱστορίαν μου.

Τότε ἐλάλησε πυρετωδῶς, ἀφηγήθη τὴν ἐν Μασσαλίᾳ φιλοδοξίαν του καὶ τὸν πόνον τῶν ἐπὶ δύο μῆνας ἀνωφελῶν ἀγῶνων αὐτοῦ ἐν Παρισίοις. Εἶτα κατέδειξε τὸ μίσόςτου κατὰ τῶν κοινωνικῶν θέσεων, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ κοινότεροι τῶν ἀνθρώπων κυλινδρῶνται. Τίς ἀνάγκη τί θὰ ἔλεγεν ὁ ὄχλος, ἀφ' οὗ τὸν ὄχλον αὐτὸν θὰ τὸν κατεπάτει !

Προέκειτο ν' ἀνυψωθῆ. Ἡ παντοδυναμία ἐκαλυπτε τὰ πάντα. Θυμασίως περιεγραφε τὸν βίον, τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ βίον, ἐν τῷ μέλλοντι. Οὐδὲν πλέον ἐμπόδιον ἐρυθρεῖτο, οὐδὲν ἰσχύος ἰσχυρότερον θὰ ἦτο ἰσχυρός, θὰ καθίστατο εὐτυχής.

— Μὴ νομίζετε ὅτι τὸ ποταπὸν συμφέρον μὲ ὤθησε, προσέθηκε. Δὲν πωλοῦμαι ἀντὶ τῶν χρημάτων σας. Τὰ χρήματά σας λαμβάνω μόνον ὡς μέσον δι' οὗ θὰ ἀνυψωθῶ... Ὡ! ἂν ἐγνωρίζετε τί αἰσθάνομαι ἐν' ἐμοί, ἂν ἐγνωρίζετε τὰς φλογεράς νύκτας, ἃς διήλθον ἀναπλάττων τὸ αὐτὸ ὄνειρον, ὅπερ ἀκαταπαύστως ἡ πραγματικότης τῆς ἐπαύριον ἀφήρπαξε, τότε ἠθέλετε μὲ ἐνοήσει, τότε μεθ' ὑπερηφανίας ἠθέλετε στηριχθῆ εἰς τὸν βραχίονα μου, λέγουσα καθ' ἑαυτὴν ὅτι μοὶ παρέχετε τὰ μέσα νὰ γείνω κἄτι τι !

Ἐκείνη ἀκίνητος ἤκουεν αὐτοῦ. Τὸν νέον κατεβασάνιζε ζήτημα, ὅπερ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν προσεπαθεῖ νὰ λύσῃ, τὸ ἐξῆς : Εἶχε παρατηρήσει αὐτὸν ἐν τῷ παραθύρῳ του ἡ Φλαβία, ἀφ' οὗ τὸσον ταχέως ἐδέχθη αὐτόν, ὅταν ἡ δεσποινὴ Σιν πρόφερε τὸ ὄνομα του ; Κατελήθη ὑπὸ τῆς παραδόξου ἰδέας ὅτι ἡ νέα θὰ ἠγάπα αὐτὸν ρομαντικῶς, ἂν καὶ μετὰ

περιφρονήσεως εἶχεν ἀπορρίψει τὰς προτάσεις τῆς παιδαγωγοῦ.

Ἐσίγησεν. Ἡ Φλαβία ἔμεινε ψυχρά. Εἶτα, ὡσεὶ μὴ εἶχεν αὐτῷ προτείνει τοὺς ὄρους της, ἐπανέλαβε ξηρῶς :

— Λοιπὸν, θὰ εἴσθε σύζυγός μου ψιλῷ ὀνόματι, θὰ ζῶμεν κεχωρισμένοι, θὰ ἔχω ἐλευθερίαν ἀπόλυτον.

Ὁ Ναντὰς τότε ἔλαβε πάλιν τὸ φιλόφρον ὕφος του καὶ τὴν βραχεῖαν φωνὴν ἀνθρώπου διαπραγματευομένου.

— Εἶμαι σύμφωνος, κυρία.

Καὶ ἀπεσύρθη, δυσηρηστημένος ἐξ ἑαυτοῦ. Πῶς λοιπὸν ἔσχε τὴν ἀφρονα ἐπιθυμίαν νὰ προσπαθῆ νὰ καταπέσει τὴν γυναικα ταύτην ; Ἦτο αὐτὴ ὠραία λίαν, καλλίτερον νὰ μὴ ὑπῆρχεν οὐδὲν κοινὸν μεταξύ αὐτῶν, ὅπως μὴ ἐν τῷ βίῳ τὸν παρενοχλῆ.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Δ. Ζ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτίσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας... Δραγ. 2 [2,20]
 «Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ὁ Γουζάλης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθείσα» μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 [2,20]
 «Ἑλληνας καὶ Σικελία» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφίτου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
 «Ἡ Ναζὶζ Μαρτάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον... Δρ. 1,30 [1,50]
 «Περὶ δεῖξ τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν... Δρ. 1,70 (2)
 «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους... Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Ρομπίνας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα... Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
 «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου... Δρ. 1 (1,10)
 «Τὰ Ὑπερᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone... Δρ. 4 (4,20)
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνομιὰ τοῦ μίτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρς», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δ. αχ. 3 (3,40)
 «Ἀττικαὶ Νύκτες», Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου... 2 (2,20)
 «Ἑλληνικὴ» ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου... Δρ. 5 (5,30)
 «Τὸ Τριακοσιᾶρχικον Ἐπαθλον» Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου... λεπ. 50 [60]
 «Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οδγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τόμοι 2) ... Δρ. 4 (4,30)